

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 П 100742 21 Рев
Бања Лука, 03.11.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М.П.1 и М.П.2., оба из С.Ч., те оба заступана по пуномоћнику Д.Н., адвокату из Б. и умјешача на страни тужитеља Б.Т. д.о.о. Б., кога заступа пуномоћник А.Д., адвокат из Б., против туженог А.в. а.д. Б.Л. кога заступа пуномоћник Н.М., адвокат из Адвокатске заједничке канцеларије Т. Б.Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужитеља и умјешача против пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 100742 20 Гж 2 од 30.06.2021. године, на сједници вијећа одржаној дана 03.11.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизије се одбијају.

Захтјев туженог за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 4.387,50 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 П 100742 20 П 3 од 28.10.2020. године одбијен је тужбени захтјев да се тужени обавезе да тужитељима као солидарним повјериоцима, на име накнаде штете, исплати износ од 5.200.000,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 01.05.2016. године па до исплате, као и захтјев за накнаду трошкова поступка. Тужитељи су солидарно обавезани да туженом надокнаде трошкове поступка у износу од 21.100,95 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 100742 20 Гж 2 од 30.06.2021. године жалбе тужитеља и умјешача су одбијене и првостепена пресуда потврђена. Одбијени су и захтјеви тужитеља и умјешача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побијају тужитељи, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев усвоји или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија и умјешач на страни тужитеља, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног

права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и захтјев тужитеља усвоји или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизије тужени предлаже да се изјављене ревизије одбију као неосноване.

Ревизије нису основане.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да им, на име накнаде штете, исплати износ од 5.200.000,00 КМ.

Захтјев тужитеља је утемељен на наводима да је тужени незаконито, с обзиром на дату сагласност на уговор од 01.03.2008. године, одбио да му изда брисовну дозволу за брисање хипотеке на предметним некретнинама, па да је тужитељима нанесена штета која се огледа у разлици између понуђене купопродајне цијене за некретнине које су биле оптерећене хипотеком по понуди од 12.04.2016. године у односу на касније понуде. Тужитељи тврде и да је тужени незаконито извршио блокаду рачуна Б.Т. д.о.о. Б., на основу три мјенице за које је правоснажном пресудом суда утврђено да су ништаве, па да је тиме онемогућено пословање наведеног предузећа, као и враћање подигнутог кредита, а слиједом тога и брисање хипотеке, усљед чега је за тужитеље настала иста штета у виду наведене разлике између понуђених купопродајних цијена.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је тужитељ М.П.1 (у даљем тексту: првотужитељ) власник некретнина уписаних у зк.ул. број 1090 к.о. Д.; да је исти био власник и оснивач предузећа д.о.о. М.Р.С.; да је дана 01.03.2008. године између првотужитеља и означеног предузећа, кога је као директор заступао тужитељ М.П.2. (у даљем тексту: друготужитељ) закључен уговор по којем се првотужитељ, ради обезбјеђења кредита датог предузећу д.о.о. М.Р.С., сагласио да се на некретнинама уписаним у зк.ул. 1090 к.о. Д. заснује založno право, с тим да се та имовина стави на располагање власнику без икаквих терета најкасније до 30.04.2013. године; да је на тај уговор сагласност дао и тужени; да је дана 30.05.2012. године између правног предника туженог, као zaloжног повјериоца, и првотужитеља, као zaloжног дужника, закључен уговор о заснивању zaloжног права – хипотеке на некретнинама уписаним у зк.ул. број 1090 к.о. Д.; да је, према понуди број .../2016 године од 12.04.2016. године и одговору на исту, за купопродају цијену од 20.000.000,00 КМ, предузеће Д.е.с.1. било заинтересовано за куповину некретнина уписаних у зк.ул. 1090 к.о. Д., које су означене као к.ч.бр. 2899/2, њива 1. класе, зв. Б., површине 6.235 м² и к.ч.бр. 2900/0 зв. Б. у нарави „Земљиште уз привредну зграду“, површине 14.347 м², пословна зграда у привреди површине 1785 м², помоћна зграда површине 55 м², пословна зграда у привреди површине 378 м², свеукупне површине 16.565 м²; да је дана 20.04.2016. године између првотужитеља и д.о.о. М.Р.С., са једне стране, и предузећа Д.е.с.1., са друге стране, закључен предуговор о куповини предметних некретнина; да је за исте некретнине понуда предузећа Р. д.о.о. Ц., С., од 14.09.2018. године износила 14.800.000,00 КМ, док је понуда предузећа Ј.И. З. од 09.08.2018. године износила 14.300.000,00 КМ; да је уговором о поклону број ОПУ-... од 18.07.2016. године првотужитељ предметне некретнине покљонио друготужитељу; да је на темељу пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 071680 18 Гж 2 од 10.07.2018. године извршено брисање хипотеке на предметним некретнинама; да је означена пресуда преиначена пресудом Врховног суда Републике Српске број 80 0 П 071680 18 Рев од 05.04.2019. године, тако што је одбијен тужбени захтјев тужитеља М.П.1 и В.Т. д.о.о. Б. (раније д.о.о.

М.Р.С.) за утврђење да је са даном 30.04.2013. године престало заложно право, након чега је тужени дана 06.06.2019. године поднио захтјев за поновни упис хипотеке на предметним некретнинама, те је извршено враћање уписа исте.

На темељу тих чињеница, првостепени суд налази да је првотужитељ активно легитимисан у овој парници, имајући у виду да је у вријеме извршене понуде од 12.04.2016. године власник предметних некретнина, а да друготужитељ није активно легитимисан јер је ове некретнине по уговору о поклону стекао касније (18.07.2016. године). Првостепени суд, даље, налази да није основан истакнути приговор застаре потраживања, јер да су тужитељи за штету сазнали тек када су имали друге понуде за продају (09.08.2018. и 14.09.2018. године), док је тужба суду поднесена дана 22.10.2018. године, при чему се позива на одредбу члана 376. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО). Како тужитељ наводе о незаконитом одбијању туженог да изда брисовну дозволу темељи на пресуди Окружног суда у Бијелини број 80 0 П 071680 18 Гж 2 од 10.07.2018. године, која је преиначена пресудом Врховног суда Републике Српске број 80 0 П 071680 18 Рев од 05.04.2019. године, тако што је одбијен тужбени захтјев тужитеља М.П.1 и В.Т. д.о.о. Б. (раније д.о.о. М.Р.С.) за утврђење да је са даном 30.04.2013. године престало заложно право, првостепени суд је закључио да није доказано да је незаконитом радњом туженог (неиздавањем дозволе за брисање хипотеке) првотужитељу нанесена штета. У погледу навода тужбе о незаконитој блокади рачуна В. Т. д.о.о. Б., ради наплате мјеница за које је одлуком суда утврђено да су ништаве, имајући у виду да су исте наплаћене у корист предузећа Р.Г. I. ВиН д.о.о. З., првостепени суд утврђује да се ради о односу између два правна лица, те да је у случају евентуалне штете иста настала за В.Т. д.о.о. Б., а не за тужитеље, па закључује да ни по овом основу захтјев тужитеља није основан. Сагласно наведеном, налазећи да нема услова прописаних одредбама члана 154. и 155. ЗОО за досуду накнаде штете, првостепени суд је захтјев тужитеља у цјелости одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, уз допуну да је у погледу испуњености услова за брисање хипотеке са 30.04.2013. године заузет став у ревизионој одлуци број 80 0 П 071680 18 Рев од 05.04.2019. године, па је изјављену жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Нижестепеним одлукама захтјев тужитеља у овој парници је правилно одбијен.

Изведеним доказима тужитељи нису доказали наводе тужбе, да су са даном 30.04.2013. године, по основу сагласности коју је тужени дао на уговор закључен дана 01.03.2008. године између првотужитеља и предузећа д.о.о. М.Р.С., били испуњени услови за брисање хипотеке на предметним некретнинама. Наведено код тога да је у другој парници, која је вођена по тужби М.П. и В.Т. д.о.о. Б. против туженог А.б. а.д. Б.Л., пресудом Врховног суда Републике Српске број 80 0 П 071680 18 Рев од 05.04.2019. године преиначена другостепена пресуда тако што је одбијен захтјев тужитеља за утврђење да је са даном 30.04.2013. године престало заложно право на предметним некретнинама, уз образложење да уговор од 01.03.2008. године и сагласност на тај уговор нису у вези са предметном хипотеком, која је заснована на темељу уговора од 30.05.2012. године, те да је брисање хипотеке по уговору од 01.03.2008. године, чак да је хипотека и заснована на темељу овог уговора (а није) условљена исплатом дуга по уговору о кредиту до тог датума, што се није десило.

Наведено утврђење, које је сагласно утврђењу нижестепених судова, супротно ревизионим наводима, је засновано на правилној оцјени изведених доказа, те је од стране нижестепених судова образложено, па нису основани ревизиони наводи да је побијана пресуда заснована на повреди одредаба члана 8. и 231. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП).

Тиме, у поступању туженог, у погледу брисања хипотеке на предметним некретнинама нема незаконитости односно протуправности, па исти, према правилима о одштетној одговорности (одредбе члана 154. и 155. ЗОО) није одговоран за евентуалну штету коју су усљед егзистирања хипотеке трпјели тужитељи, како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Даљим ревизионим наводима тужитељи приговарају датим разлозима из нижестепених пресуда у погледу понашања туженог приликом блокаде рачуна предузећа, ради наплате мјеница за које је одлуком суда утврђено да су ништаве, као другом основу на којем тужитељи темеље захтјев у овој парници.

Према утврђењу нижестепених судова, у привредном спору који је вођен по тужби тужитеља В.Т. д.о.о. Б. против туженог Р.Г.И. ВиН д.о.о. З. пресудом Окружног привредног суда у Бијељини број 59 0 Пс 025986 19 Пс 2 од 13.05.2019. године утврђено је да су ништаве и без правног дејства мјенице серијског броја РС ..., РС ... и РС .... Ова пресуда је потврђена пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 59 0 Пс 025986 19 Пж 8 од 13.09.2019. године. Током поступка у овој парници, до правоснажног окончања парнице, рјешењем Вишег привредног суда у Бањој Луци број 59 0 Пс 025986 13 Пж 2 од 24.09.2013. године, донесена је судска мјера обезбјеђења деблокаде рачуна д.о.о. М.Р.С.

Без обзира што је наведени привредни спор вођен између два правна лица В.Т. д.о.о. Б. и Р.Г.И. ВиН д.о.о. З., пошто је предметна хипотека, ради обезбјеђења кредита којег је подигло предузеће д.о.о. М.Р.С., била заснована на некретнинама у својини првотужитеља (као физичког лица), блокада рачуна В.Т. д.о.о. Б. и невраћање кредита од стране тог предузећа, се могло одразити на брисање хипотеке и евентуалну штету за првотужитеља.

Међутим, у погледу ових навода тужбе, на првотужитељу је била обавеза доказивања да је до блокаде рачуна предузеће В.Т. д.о.о. Б. редовно враћало кредит и да је даље враћање кредита престало искључиво због блокаде рачуна, те да је блокада изазвана наплатом наведених мјеница, што у доказном поступку тужитељи нису доказали.

Наиме, у доказном поступку је проведено вјештачење по вјештаку финансијске струке Д.П., која је налаз у дијелу који се тиче блокаде рачуна предузећа В.Т. д.о.о. Б. сачинила по подацима тог предузећа, без додатних провјера. Иста у налазу наводи да је у 2013. години од стране корисника кредита дошло до значајнијег кашњења у плаћању кредита, а да у 2014. години па све до данас нема даљих уплата по кредиту. Иста, даље, наводи да је блокада рачуна имала утицај на враћање одобрених кредита (при чему се број и ознака кредита према табели из налаза не подудара са подацима из уговора о заснивању хипотеке), али у којој мјери (исказано у вриједности) је блокада рачуна онемогућила уредно враћање одобрених кредита да је тешко прецизно израчунати, без дубљих анализа и претпоставки, а које су изостале у конкретном случају.

Код таквог стања ствари, те код тога да тужитељи нису приговарали сачињеном налазу, нити су имали питања за вјештака, а нису предлагали ни допуну налаза, примјеном

правила о терету доказивања прописаног одредбама члана 7, 123. и 126. ЗПП, произлази да нису доказани ни наводи тужбе у погледу блокаде рачуна, односно није поуздано доказано да се блокада рачуна искључиво одразила на враћање одобрених кредита, а тиме и на брисање хипотеке.

Из наведених разлога, те како у конкретном случају није дошло до продаје некретнина тужитеља по мањој цијени, односно исте су и даље у власништву тужитеља (сада друготужитеља по основу уговора о поклону), то није ни настала штета, јер би се о настанку штете могло говорити само да су некретнине, усљед незаконитог поступања туженог, прометоване по мањој цијени.

Како је, дакле, правилан закључак нижестепених судова да нису испуњени законски услови за накнаду штете, то је изјављена ревизија одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Захтјев туженог за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 4.387,50 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку, у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић